



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 253/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť T. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., B., vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 Cb 22/2005 a podľa čl. 21 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11 Cb 246/2009 a na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 13 Cob 22/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2010 doručená sťažnosť T. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 27 Cb 22/2005 a základného práva podľa čl. 21 ods. 3 ústavy v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11 Cb 246/2009 a na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 13 Cob 22/2010.

2. Sťažovateľ navrhoval vydať nález, ktorým sa vysloví porušenie uvedených základných práv a prizná sa mu náhradu trov konania.

3. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Okresným súdom Bratislava III, sťažovateľ súdu vytýkal nečinnosť v niekoľkých obdobiach. Zo sťažnosti však tiež vyplýva, že sťažovateľ sám svojím právnym úkonom postúpil pohľadávku, ktorá bola predmetom konania na tomto okresnom súde na spoločnosť R., s. r. o., a zároveň sám požiadal súd o zámenu účasti na strane aktívne z legitimovaného subjektu. Tomuto návrhu sťažovateľa okresný súd vyhovel uznesením z 21. decembra 2009, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 15. januára 2010 a ktorým zámenu účastníkov v konaní pripustil.

4. V konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 11 Cb 246/2009 a na krajskom súde pod sp. zn. 13 Cob 22/2010 sťažovateľ namietal zásah do práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 3 ústavy. K tomuto zásahu malo dôjsť podľa jeho názoru tým, že Okresný súd Žilina uznesením z 1. decembra 2009 zamietol jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by sa zakázalo záložnému veriteľovi vykonať úkony smerujúce k realizácii dražby a predaju zálohu, ktorou je nehnuteľnosť a ktorú užíva sťažovateľ so svojou rodinou. Predmetné uznesenie bolo potvrdené uznesením krajského súdu z 27. januára 2010 pod sp. zn. 13 Cob 22/2010.

5. Podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a jej príloh dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená, pretože:

a) Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy Okresným súdom Bratislava III možno konštatovať, že sťažovateľ už v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebol účastníkom namietaného konania pred týmto okresným súdom, o čo požiadal súd už 5. februára 2009 a odkedy zjavne uplynula dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Navyše sťažovateľ nepodal predsedovi Okresného súdu Bratislava III sťažnosť na prieťahy v označenom konaní podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Sťažovateľ uvádza iba urgencie súdu vo forme listu z 22. mája 2007 a 16. júla 2007, ktoré však nie sú takým účinným prostriedkom nápravy, ktorý má sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. V konaní o sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva nečinnosťou súdu považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy namietaného protiprávneho stavu, ktorý má sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 62 ods. 1 a nasl. zákona o súdoch. Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prieťahmi v súdnom konaní potvrdzuje tiež znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach (§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4 a § 52 ods. 1) zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prieťahov a ustanovuje za také prieťahy aj disciplinárnu zodpovednosť (§ 116 a § 118), ako aj ustálená judikatúra ústavného súdu (I. ÚS 38/2010).

b) Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 21 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom a slobodou, porušenie ktorých sa namietalo,

prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený podnet preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na konanie (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

Okresný súd Žilina v uznesení z 1. decembra 2009 dostatočným a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, a to aj s výslovným prihliadnutím na sťažovateľom uplatnené právo podľa čl. 21 ods. 3 ústavy, prečo návrh na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol.

Krajský súd v uznesení z 27. januára 2010 sa lege artis plne stotožnil s dôvodmi rozhodnutia Okresného súdu Žilina a napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne [§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] a svoje rozhodnutie aj právne korektne odôvodnil.

Ústavný súd konštatuje, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci, a teda aj všeobecných súdov v rámci im zverených kompetencií. Tomu zodpovedá aj znenie § 2 OSP v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. Z toho pohľadu možno dospieť k názoru, že rozhodnutie okresného súdu, ako aj krajského súdu je dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené, dôsledne vysporiadané s argumentáciou sťažovateľa, a teda nie je arbitrárne. Ústavný súd zvyrazňuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05). V postupe a ani rozhodnutiach Okresného súdu Žilina a ani krajského súdu však ústavný súd žiadne pochybenie v uvedenom zmysle nezistil. U sťažovateľa preto nie je možné konštatovať porušenie práv podľa čl. 21 ods. 3 ústavy.

7. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd považoval za bezpredmetné rozhodovať o ďalších nárokoch uplatnených sťažovateľom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2010